

Вітаємо в Томпсон-Парку

— Гіллі, — сказала міс Елліс, струснувши довгим світлим волоссям, до пасажирки на задньому сидінні. — Я хочу відчувати, що ти хоча б трішки стараєшся.

Галадріель Гопкінз проштовхнула жуйку до передніх зубів і обережно почала її надувати. Вона наповнювала гумку повітрям, аж поки голови соціальної працівниці не стало видно за рожевою бульбашкою.

— Це вже твій третій дім менш ніж за три роки.

Міс Елліс поглянула наліво й направо та обережно викрутила кермо ліворуч.

— Я не кажу, що це ти в усьому винна. Переїзд Діксонів до Флориди, наприклад. Це лише одна з прикростей. А місіс Річмонд мусила лягти в лікарню, — Гіллі здалося, що соцпрацівниця зробила досить довгу й промовисту паузу перед тим, як продовжити, — через свої нерви.

Бах!

Міс Елліс здригнулась, глянула в дзеркало заднього огляду та продовжила спокійним професійним тоном, поки Гіллі

визбирувала шматочки жуйки, прилиплі до її неслухняної гривки, щічок і підборіддя:

— Ми мали б бути пильнішими, перш ніж підселяти до неї прийомну дитину. Я мала б бути пильнішою.

«Чорт,— подумала Гіллі.— Її пробило на щирість. Прикрість яка».

— Я не намагаюсь ні в чому тебе звинувачувати, Гіллі. Просто мені потрібна, усім нам потрібна твоя співпраця, щоб усе налагодилося.— Ще одна пауза.— Я не можу припустити, що тобі подобаються ці постійні переїзди.— Блакитні очі в дзеркалі перевіряли реакцію Гіллі.— Отож, ця нова прийомна мати дуже відрізняється від місіс Невінс.

Гіллі неквапно визбирувала шматочки жуйки з кінчика носа. Однак із волосся вибирати жуйку не варто було й пробувати. Дівчинка відкинулася на сидіння і спробувала жувати рештки, які їй вдалося врятувати. Але жуйка прилипла до зубів тонким шаром. Тож Гіллі виловила ще одну жуйну кульку з кишені джинсів, нігтем великого пальця зішкрябала з неї пил і вправно закинула до рота.

— Зробиш мені послугу, Гіллі? Вийди з машини з правої ноги. Будь ласка.

Гіллі уявила, як вона, неначе якийсь ковзаняр, пливе по вітальні прийомного будинку на правій нозі, а занесеною вгору лівою штовхає нову прийомну матір просто в пісок. Від задоволення дівчинка аж прицмокнула, клацнувши свіжою жуйкою.

— Зробиш мені ще одну послугу, гаразд? Перш ніж ми доїдемо туди, викинь жуйку.

Гіллі слухняно вийняла жуйку з рота, поки очі міс Елліс спостерігали за нею в дзеркало. Коли ж соціальна працівниця переключила увагу на дорогу, Гіллі обережно розмазала жуйку під ручкою лівих дверцят, залишивши липку несподіванку для того, хто спробує їх відчинити.

Через два світлофори міс Елліс передала дівчинці вологу серветку.

— Ось, — сказала вона, — спробуй щось зробити з тою гідотою на обличчі, перш ніж ми будемо на місці.

Гіллі обтерла серветкою довкола рота і кинула її на підлогу.

— Гіллі, — міс Елліс зітхнула і перемкнула передачу чудернацьким важелем, який стирчав з підлоги машини. — Гіллі.

— Мене звати Галадріель, — пробубоніла Гіллі крізь зуби.

Міс Елліс пустила її слова повз вуха.

— Гіллі, дай Меймі Троттер хоча б півшансу, гаразд? Вона справді хороша людина.

«Та невже? — подумала Гіллі. — Принаймні ніхто не називав “хорошими” містера чи місіс Невінс, її найостанніших прийомних батьків. Місіс Річмонд, ота з поганими нервами, була “хорошою”. Сім’я Ньюманів, які не могли тримати в себе п’ятирічну дитину, що мочилася в ліжку, теж була “хорошою”. Що ж, народе, мені вже одинадцять, і якщо ви не чули, то я вже не мочуся в ліжку. Але я не хороша. Я — неймовірна. Я відома на весь округ. Ніхто не хоче мати справу з неперевершеною Галадріель Гопкінз. Я занадто розумна і занадто некерована. Жахлива Гіллі — так мене називають. — Дівчинка зручно відкинулася на сидінні. — Я вже йду, крихітко Меймі, готова ти до цього чи ні».

Тим часом вони заїхали на околицю з величезними деревами й старими будинками. Соціальна працівниця пригальмувала і зупинилася біля брудно-білого паркану. Будинок за ним — старий, потемнілий від часу, із ганком, що нагадував пивний животик.

Уже стоячи на ганку, перш ніж натиснути на дзвінок, міс Елліс вийняла гребінця.

— Може, все ж таки спробуєш розчесатися?

Гіллі похитала головою.

— Не можу.

— Ну ж бо, Гіллі...

— Ні. Мені не можна розчісуватися. Я йду на рекорд книги Гіннеса з нерозчесаного волосся.

— Гіллі, заради всього святого...

— Агов, мені здалося, що я чула, як ви під'їхали до будинку.— Двері відчинилися, і весь дверний отвір заступила жінка-гіпопотам.— Вітаємо в Томпсон-Парку, Гіллі, дорогенька.

— Галадріель, — буркнула Гіллі без надії на те, що ця ходяча купа жиру подужає вимовити її повне ім'я. Господи, необов'язково ж було селити її з потворою.

Пів маленького обличчя з брудною темно-русявою чуприною і в товстих металевих окулярах висунулося з-за мамонтового стегна місіс Троттер.

Жінка глянула вниз.

— Ох, перепрошую, дорогенький.— Вона положила руку хлопчику на голову й підштовхнула його вперед, але зустріла опір.— Хочеш познайомитися зі своєю новою сестричкою, чи не так? Гіллі, це Вільям Ернест Тіг.

Голова вмить зникла за огрядною місіс Троттер. Здавалося, жінка не зважала на це.

— Заходьте, заходьте. Не хочу, щоб ви стояли на ганку, ніби намагаєтеся мені щось продати. Тепер ви частина сім'ї.

Жінка відступила, пропускаючи їх у дім. Гіллі відчула пальці місіс Елліс на своїй спині — та лагідно підштовхнула її спочатку через поріг, а потім і далі в будинок.

Усередині було темно, скрізь валявся якийсь мотлох. Тут не завадило б добре поприбирати.

— Вільяме Ернесте, дорогенький, хочеш показати Гіллі її кімнату?

Вільям Ернест притиснувся до подолу пістрявої домашньої сукні місіс Троттер і похитав головою.

— Ох, ну що ж, розберемося з цим пізніше.— Вона повела їх коридором до вітальні.— А тепер сідайте, почувайтеся як вдома.— Жінка широко всміхнулася Гіллі, наче на фотографії «після» з реклами діти в журналі — тіло «до» з усмішкою «після».